KARİKATÜR

UZAK ŞARKTA YENİ İLÀH:
Japonya — Ey büyük mabut, sen beni şu korkunç yumruklarından masun kıl!..

Dünya Karikatürleri

— Yapılmıyan şey için ceza verilmez değil mi dede?
— Evet!
— Öyle ise vazifemi yapmadım!..

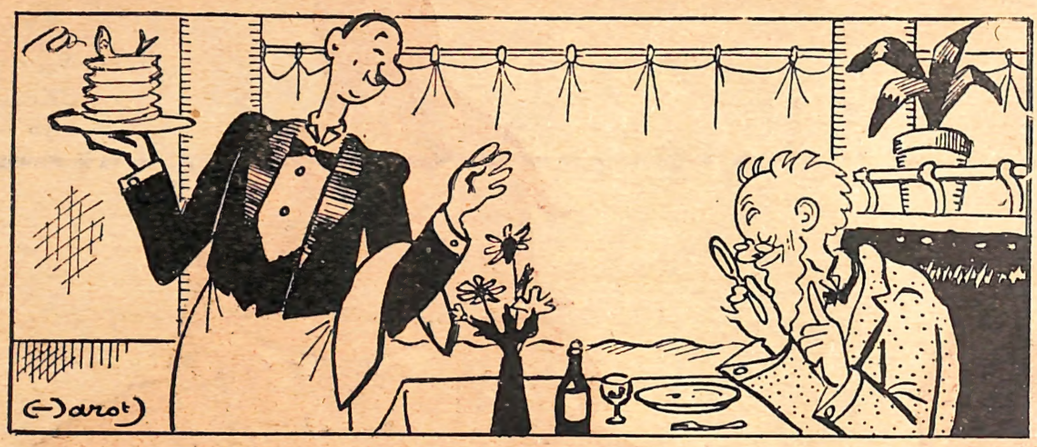

AVRUPA LOKANTALARINDA YEMEK PORSİYONLARI KÜÇÜLÜYOR;

Garson — Bifteğimizi nesıl bulduğunuzu sorabilir miyim?..
Müşteri — Pertavsız vasıtasile..

Hizmetçi — Bir adam otomobilinize binerek kaçırdı. Adamın yüzüne bakamadım, nasıl bir adam olduğunu göremedim amma, hiç merak etmeyin, otomobilin numarasını aldım!.

— Bu sayede karım içki içtiğimin farkına varmıyor!..

— Verdiği konferans tam üç saat devam etti.
— Mevzuu neydi?
— Söz gümüşse, hükûtun altın olduğunu ispat etti!..

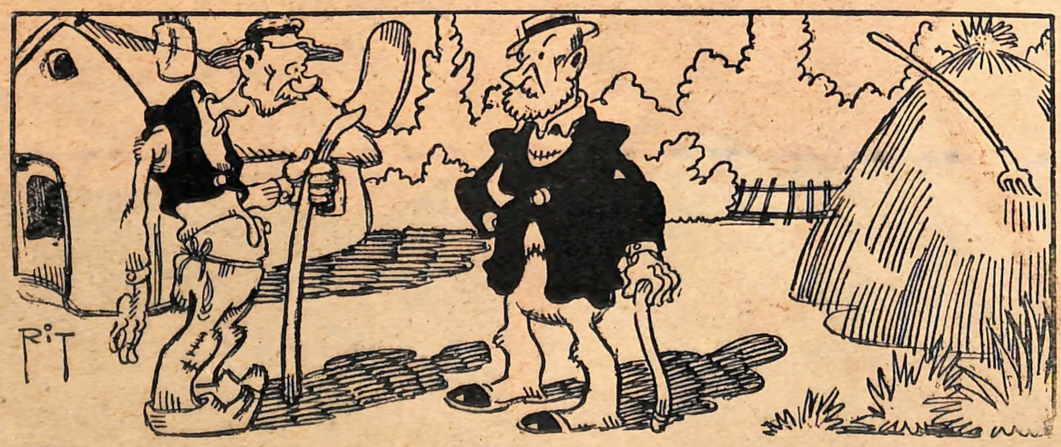

Köylü — Karım ölünce bana beş karı teklif ettiler. İneğim öldü, inek teklif eden yok!..

No. 299 CİLT: 12 SENE: 6 FİYATI 10 KURUŞTUR 18 EYLÜL 1941

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ

EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ

İDAREHANE: İstanbul, Ankara caddesinde Acımusluk sokağı No. 7
Telğraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul: 103

ABONE ŞARTLARI:

Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur.

SULH KUŞU AY YILDIZIN AĞUŞUNDA:
Garip kuşun yuvasını Allah yapar!..

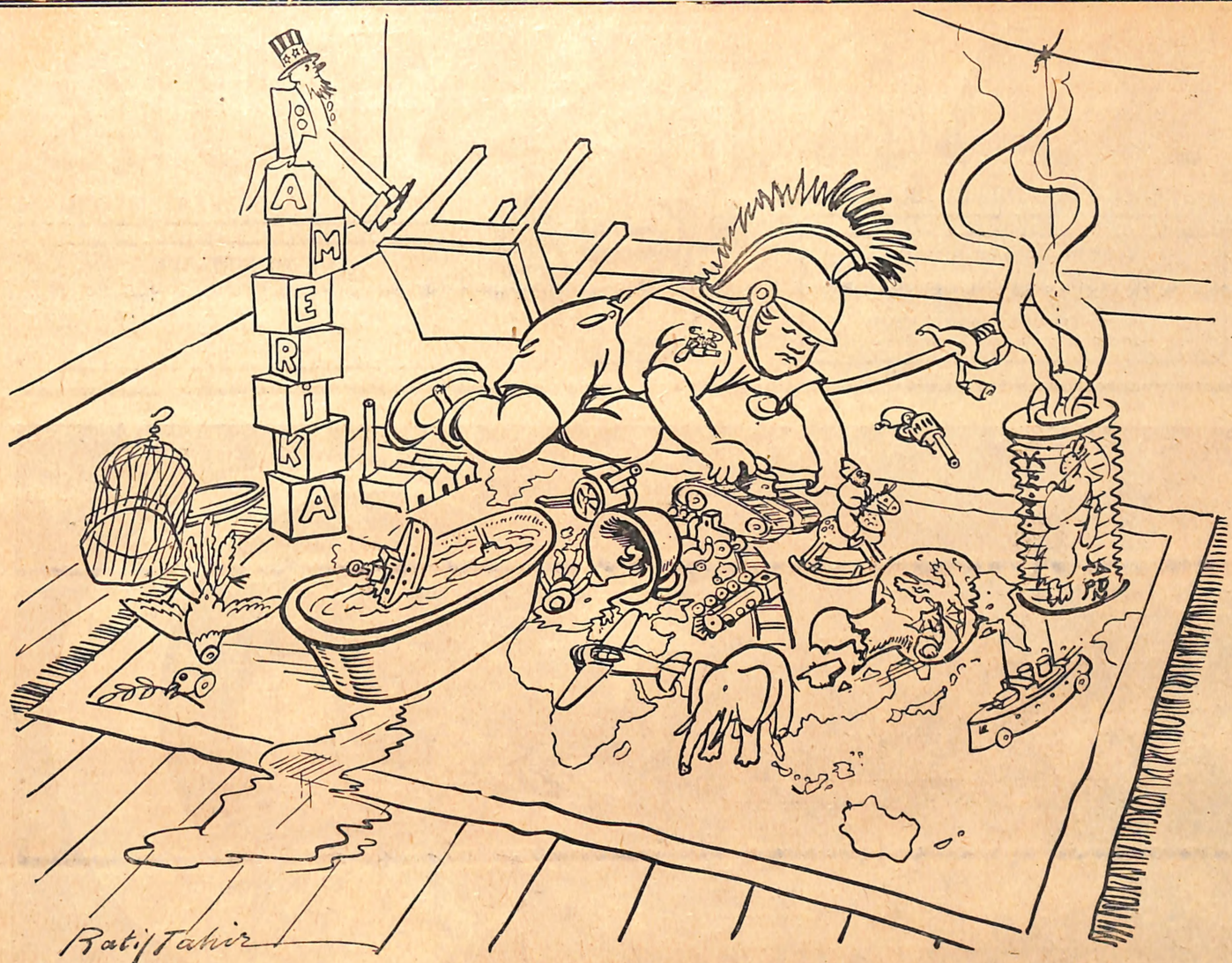

HARP ÜÇ YAŞINA GİRDİ..
Nice yıllara....

HAFTADAN HAFTAYA

KORKU, TEHDİT, PALAVRA

GEÇEN gün filosofmeşrep bir ihtiyar dostumu evinde ziyarete gitmiştim. Bahçesindeki çardağın altında bir ufak merdivene çıkmış, elindeki bir bıçakla bir takım yapraklı dallar kesiyordu:

— Kolay gelsin efendim, dedim. Ne ile meşgulsünüz?

Gülümseyerek:

— İş kıtlığında asmalar budıyoruz, dedi. Malûm ya asmalar insanlara benzerler, arasıra bir kısmına bıçak atarak diğer bir kısmına müsait bir hayat sahası temin edilmezse biribirlerine karışıp kururlar.

Muharebeye telmih yaptığını anlıyarak:

— Hakkınız var, dedim. Sizi rahatsız etmiyeyim, siz harp ilâhı gibi elinizde mukaddes orağınızla tasfiye işinize devam edin. Ben şurada serin serin oturup dinleneyim ve sigaramı içeyim.

İhtiyar dostum buna razı olmadı, ağır ağır merdiveninden inerek yanıma geldi ve bahçe kapısında görünen bir evlâtlığa seslendi:

— Bize iki kahve söyle, ikinci numara; şimdi buyurun bakalım. Şöyle karşı karşıya oturalım.

— Affedersiniz, dedim, iki numaralı kahveden bir şey anlamadım.

O gülümsedi:

— Ayıp bir şey ama sizden saklamak olmaz. Evimde iki çeşit kahve vardır. Bir numaralısı karışıktır ve rasgele misafirler içindir. İkincisi benim pek yakın bir iki dostum için. Şehirden geliyorsunuz. Anlatın bakalım, ne var ne yok. Almanlar ne halde? Daha sayfiyeden şehire inmiyorlar mı?

— Anlamadım efendim, dedim, sayfiye neresi, şehir neresi?

— Sayfiye Rusya, şehir Afrika. Kibar insanlar nasıl yaz, kış ayni yerde oturmazlarsa kibar milletler de ayni yerde muharebe etmiyorlar. Sıcaklar bastı mı, serin yerlere gidiyorlar, kış geldi mi, ılık güneş diyarlarına.

— Daha bir alâmet görünmüyor efendim, dedim. Zannedersem sayfiyede daha işlerini bitirememişler.

— Acayip, dedi, ben aksini zannediyordum. Gözüme ilişen tebliğlerdeki rakamlara göre şimdiye kadar her iki tarafta da tek top, tek tayyare, tek tank tek nefer kalmadığını zannediyor, böyle olunca da savaşın bitmiş olacağına hükmediyordum.

— Anlaşılan daha bir mikdar kalmış olacak ki, hâlâ devam ediyorlar. Sonra yeniden yeniye İtalyan kuvvetleri de gitti Rus cephesine.

Kahveler gelmişti.

— Mademki yılan masalı yine açıldı, dedim mütaleanızı sorayım.

O gülmiye başladı:

— Benim mi? Aman evlâdım, ben ne gazete başmuharririyim, ne askerî münekkit..

— Bendeniz de bunun için soruyorum ya. Merak buyurmayın. «Harbin bitmesine kaç gün kaldı? Filân ordu filân boğazdan hangi gün geçecek» gibi teknik teferruat istiyecek değilim sizden. Bunları müte-

kait generallar bize her gün öğretiyorlar Allah razı olsun. Bu Allahın belâsı muharebe nereden çıktı? İngilizlere sorarsanız Almanları, Almanlara sorarsanız İngilizleri sebep gösteriyorlar. Siz ne fikirdesiniz? Hangisinin tezi doğru?

— Hiç birisinin. İkisi de masumdur.

— Aman efendim nasıl olur. Bu koca muharebe kendi kendine çıkmadı ya. Elbet birinden biri bu barıt fıçısına bile, istiye ateş verdi.

Filosof dostum bir çocuk saçması tashih eder gibi müşfik bir müsamaha ile gülümsemiye başladı:

— Siz buna ihtimal verebiliyor musunuz? Şaka ediyorum sanmayın. Son derece ciddî konuşuyor ve samimî kanaatimi söylüyorum. İki taraftan birinin bu büyük ateşi kasden, yani bile, istiye yakmış olmasını, nasıl aklınıza getiriyorsunuz. Bunu düşünmek insan denen mahlûku tanımamaktır. İnsan bazı bedbinlerin dediği gibi, belki serapa kusurdan ibaret bir mahlûktur. Fakat hiç bir insan bukadar feci bir boğazlaşmayı cidden istiyecek ve buna teşebbüs edecek kadar canavar yaratılmış olamaz.

Gözlerimi hayretle açmıştım:

— Peki, o halde?

— Bunun sebebi muayyen bir insan yahut bir insan grupu değildir. Bunun sebebi sadece korku ve palavradır.

— Aman üstadım, dedim.

İhtiyar dostum heyecanlanmıştı:

— Vallâhi ve tallahi böyle, dedi. Geçenlerde bir zabıta vakası olmuş. Gece yarısından sonra bir karanlık sokaktan yırtıcı feryatlar gelmiye başlamış: «aman yandım, imdat, hırsız var, katil var, boğuyorlar, kesiyorlar» tarzında bir takım feryatlar. Arada üç, beş el tabanca sessi. Derken efendim mahallelerde pencereler açılır, bu pencerelerden çıkan imdat feryatları evden eve, sokaktan sokağa, mahalleden mahalleye tâ karakolun bulunduğu noktaya kadar gider. Vaka mahalline polisler ve bekçiler yetişirler ve mütearrız ile taarruza uğrayan biçareyi kan revan içinde karakola getirirler. İkisinde de kafa göz yara bere içinde, ifade veremiyecek kadar baygın ve dalgındır.

Polislerde bir tereddüt hâsıl olur: bunların biri mütearrız öteki kurbandır. Fakat acaba hangisi? İkisi de o saatteki perişanlıklarına rağmen efendi kılıklı adamlardır. Neyse uzatmıyayım, doktor gelir, eczacı gelir ve iki yaralı gözlerini açarlar.Polis hüviyetlerini sorunca, meydana çıkar ki, bunların ikisi de belli başlı insanlardır ve tavuk bile kesemiyecek kadar kalbî rıkkat ve şefkate maliktirler. O halde bu mesele nereden çıktı? Sadece korkudan. Birisi şöyle anlatır: «karanlıkta arkamdan bu zatın ağır ağır geldiğini görünce anladım ki, beni takip ediyor. Ben durunca o da adımlarını ağırlaştırıyor, ben yürüyünce o da yürüyordu. Bana saldırmak için sokağın daha karanlık bir yerini beklediğine şüphem kalmadı. Fena halde korkmuştum. Kaçsam korktuğumu anlıyacak ve cesareti büsbütün artarak atmaca gibi üstüme çullanacaktı. Tabancamı çekerek birdenbire geri döndüm. Bir de ne bakayım, tabancasını çekmiş, bana ateş etmek üzere. İkimiz de bunu yaptık ve biribirimizin üzerine atıldık. Mesele bu».

Öteki zat da şöyle ifade vermiş: «Bu zat önümde ağır ağır yürüyor, âdeta beni bekliyordu. Arasıra durdukça ben de duruyordum. Niyeti fena olduğunu, birdenbire üzerime saldıracağını anlamıştım. Kaçsam korktuğumu zannedecek, büsbütün musallat olacaktı bana. Böyle sıkı zamanlar için taşıdığım tabancamı çıkardım ve titriye titriye yoluma devam ettim. Derken birdenbire dönüverince ne göreyim, elinde bir tabanca bana ateş edecek vaziyette. Tabancaların ikisi birden ateş aldı ve can havlile biribirimizin boğazına sarıldık.»

Filosof dostum:

— Almanya ile İngiltere arasındaki muharebe de bence böyle çıkmıştır. İkisi de biribirinin kendisi hakkında iyi niyet beslemediğine, vurmak için fırsat kolladığına kanidi. Sonra ikisi de çekindiğini belli etmemek için palavra ve tehdit yapmayı bir vazife biliyordu. Fakat ayni zamanda ikisi de karşı tarafın yaptığı palavra ve kuru sıkı tehdidin farkına varıyor ve böyle bildiği için rakibinin kolayca silâh çekeceğine inanmak istemiyordu. Meselâ Almanya Danzige yürürken bu hareketin de Avusturya ve Çekoslovakya meselelerinde olduğu gibi bu işin zararsız biteceğine kanidi. Diğer taraftan İngiltere de bu defa olsun bir korkutma hareketile Almanyanın önüne geçmezse onun cesaretini arttıracağını zannediyordu. Son dakikaya kadar Çemberlayn Almanyanın mutlaka muharebe edeceğine emin miydi dersiniz? Yine son dakikaya kadar Almanya İngilterenin ciddî surette kılıcını çekeceğine inanıyor muydu acaba?

KARİKATÜR

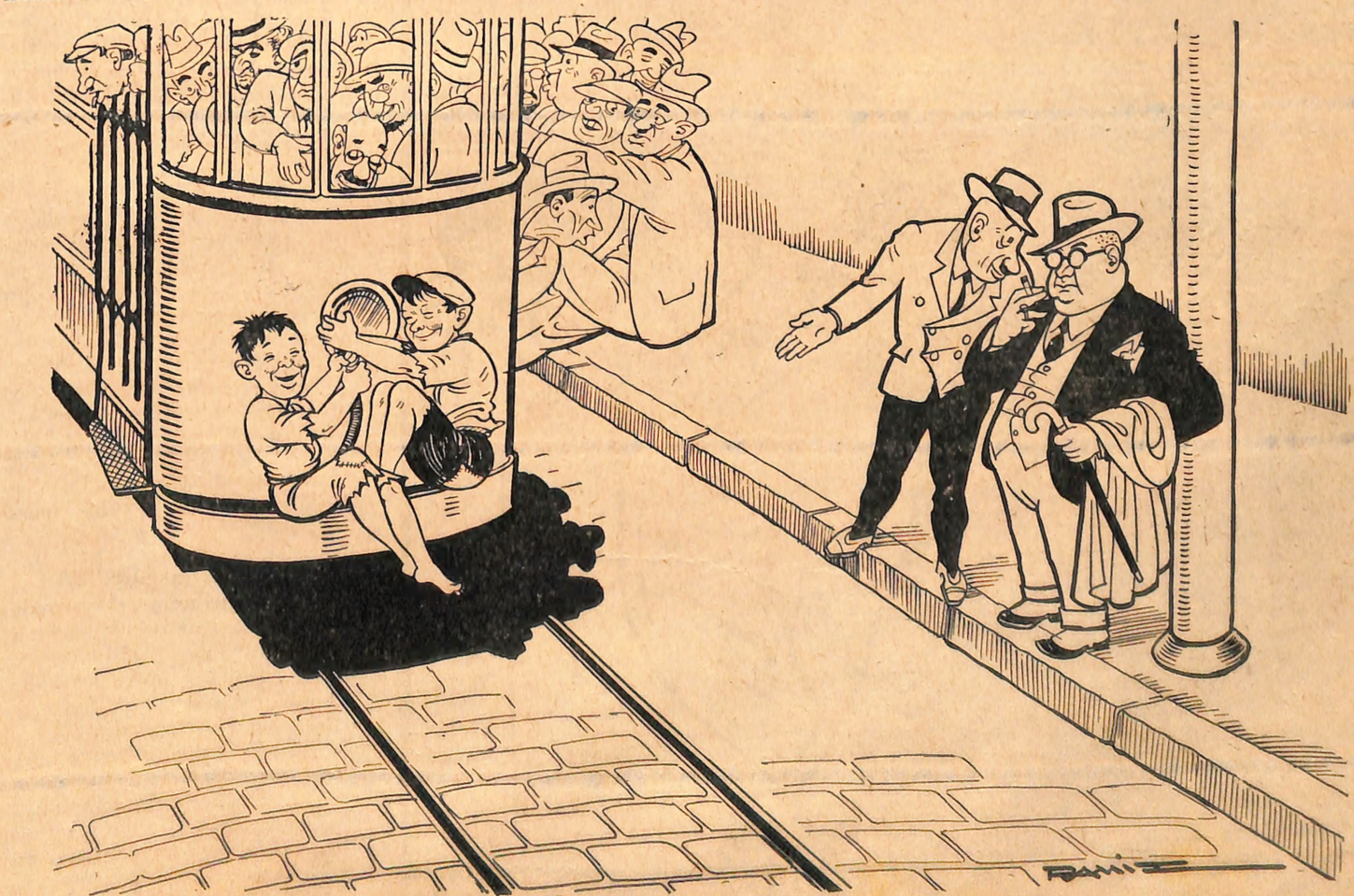

— İşte azizim, bu kriz zamanında rahat edip, yaya kalmamak için, şu çocuklar gibi demokrat olmalı!..

Diyarbakırda 5 âşık:

«Biz beş kız arkadaşız, hepimiz gıyaben size hayranız, şimdi kim olduğunuzu bize yazınız... Aksi takdirde karışmayız!»

CEVAP:

İçinizden biri İstanbula geldiği zaman Akıl Hocasının ismini kulağına fısıldarız. Onun kim olduğunu açıkça söylersek, ne olur ne olmaz, hayranların yekûnu artar da ortada kızılca kıyamet kopar... Evde bir tanesile güç belâ haşrü neşr olurken beş tanesi, elli tanesi bir araya gelirse Akıl Hocası ne yapar?..

★

Bayramıçta N. G:

«Ortaokulu bitirdim, şimdi sivil polis olmak istiyorum, nereye müracaat edeyim?»

CEVAP:

Evvelâ polis mektebine, sonra emniyet müdürlüğüne.

★

İzmirde R. M. Ü:

«Yirmi dört yaşında, oldukça yakışıklı bir gencim. Otuz yedi yaşında bir kadını çılgınca seviyorum, onun da beni sevdiğine şüphem yok. Yalnız benimle evlenmiye yanaşmıyor. Bu kadınla evlenmek için ne yapayım?»

CEVAP:

İki, üç sene bekleyiniz. Kadın kırkı aştıktan sonra hâlâ muhabbetiniz devam ediyorsa bir kere daha evlenme teklifinde bulununuz, bu sefer mutlaka kabul edecektir. Aradan bukadar zaman geçtiği, kadının da saçlarında ak seçtiği halde aşkınızın devamı, ona, kalbinizin dolu olup aklınızın - affedersiniz! - pek de dolu olmadığı hakkında teminat teşkil eder... O yaşta bir kadın için, doğrusu ideal bir koca!

★

Yalovada H. Emin:

«Zümrüt Yalovada kapanması imkânı olmadığı söylenen bataklıklar sebebile rahatsız olan halk ne yapacak? Bu hususta bir fikir verin!»

CEVAP:

Bataklıkların kapanması fikirle değil, akçeyle kabildir. Bu hususdaki fikrimizin akçe yerini tutacağına kani değiliz. Bunun için bizden himmet istiyeceğinize mahallî makamlara gayret temenni etseniz daha muvafık olur.

Kızılcabölükte H. Yağcı ve S. Enli:

«1 — İki arkadaş, iki kıza âşıkız, fakat aramızda paylaşamıyoruz. Siz hangisini hangimize uygun görüyorsunuz? Karikatürde Zaparta müstearile yazan kimdir? Matbaanız gençlik şiirlerinden mürekkep kitapları basar mı?

«2 — Bazı kimseler biribirine bir hayvan ismi ile hitap ediyorlar.. bu neye delâlet eder?»

CEVAP:

1 — Dördünüz bir körebe oyunu oynarsınız, gözünüz bağlı olduğu halde hanginiz hangi kızı yakalarsanız onu kendi kısmetinize sayarsınız. Zaparta müstearile yazan muharririn ismini verirsek iş sarpa varır, o da bizim adımızı söylemiye kalkışır. Her matbaa, muharrir hesabına, her kitabı basabilir.

2 — Bu hitap, onların arasında bir soyadı bulunduğunu gösterir!

★

İspartada M. E:

«Üç senedenberi bir genç kızı delicesine seviyorum. Evli olmama rağmen o da beni çılgıncasına seviyor. Bu aşktan nasıl kurtulabilirim?»

CEVAP:

Birinizin delicesine, öbürünüzün de çılgıncasına âşık olduğunuza bakılırsa bu iş, Akıl Hocasının değil, akıl doktorunun ihtisası dahilinde... Hele evinizdeki helâliniz de meseleden haberdar olunca divanelerin adedi üçe çıkar ki, aşağı yukarı, küçük bir tımarhane teşkil edebilirsiniz!

★

İstanbulda R. U. Tug:

«Kendim esmerim, sevdiğim kız da esmer... Sarışınlar hoşuma gittiği halde esmerimden bir türlü vazgeçemiyorum. O esmer, ben esmer, halimiz ne olacak?»

CEVAP:

Sevgilinizin esmerliğinden yana telâş etmeyiniz: kadın kısmı istediği zaman kumral da, sarışın da, buğday da, hattâ zenci de olabilir!

Akıl Hocası

— Alo, burası Salamon ve İzrail şürekâsı ticarethanesi... Orası tımarhane mi? Acele bir hasta nakliye arabasi yonderiniz... Bir muşteri çildirdi.. dünkü fiyatlar üzerinden mal istiyor!!..

★

NEREDE O GÜNLER

Saat akşamın dokuzuydu. Matbaanın muharrirler odasında iş bitmisti. Arkadaşlardan biri küçük bir el aynası karşısında saçlarını tarar, kravatını bağlarken söylüyordu:

— Şu insanlar harple uğraşacakları yerde fenle meşgul olsalar insaniyet kim bilir nekadar ilerlerdi. Fennin meydana getirdiği icatların dahşetini düşünün: Motörsüz tayyare, dumansız barıt.. telsiz telgraf...

— Ah bu mucitler bir de parasız rakı icat etselerdi.

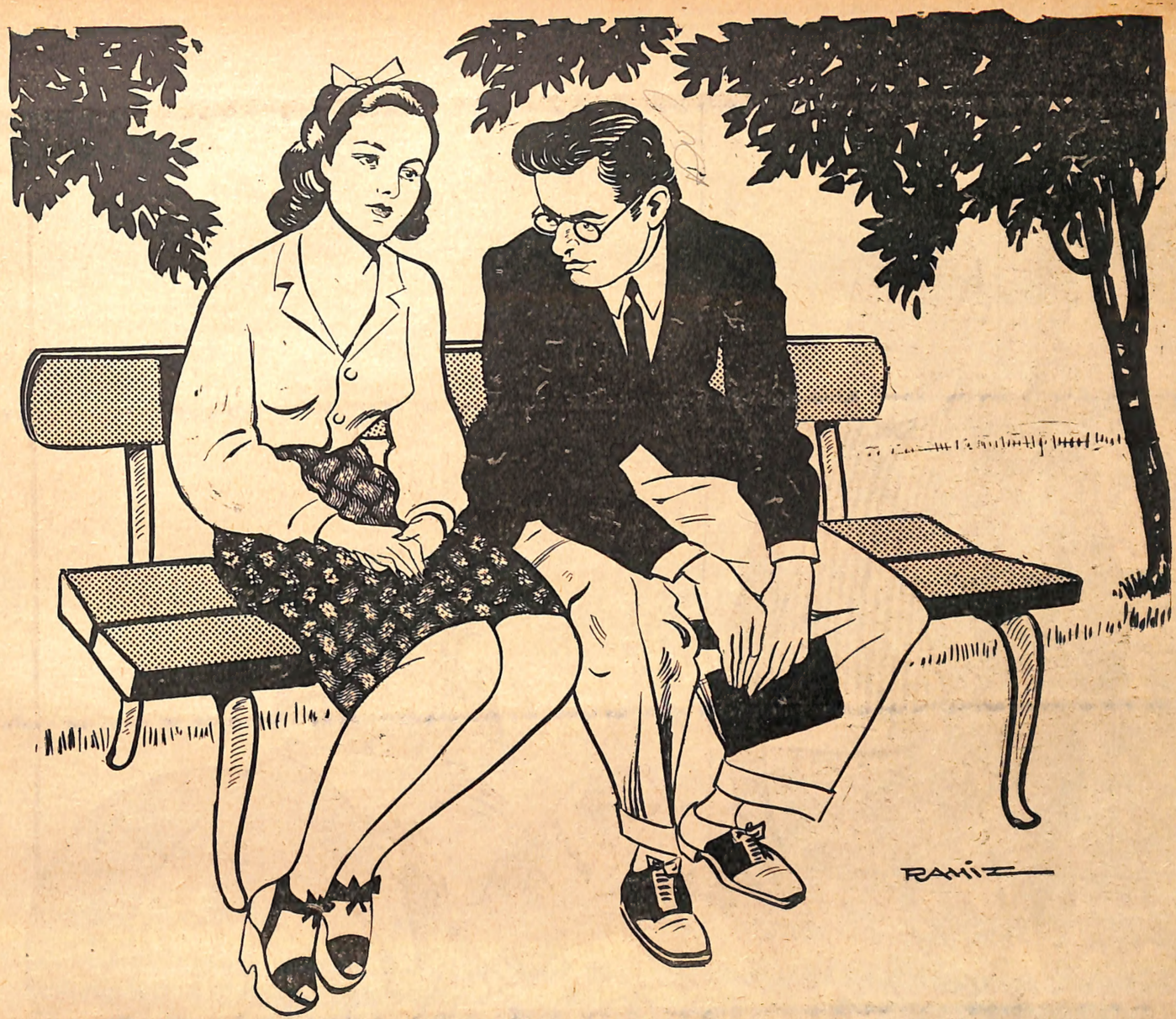

Kız — Eğer evlenmemizi sahiden istiyorsan tıbbiyeye gir, doktor ol...
Erkek — Açık söyle, sen evlenmek mi, yoksa apartmanlanmak mı istiyorsun?!..

Bunu duydunuz mu

HANGİSİNİ İSTERSEN

Gece yarısı evine dönerken kendi kendine söyleniyordu:

— Ay başına bir hafta var, halbuki cüzdanımda bir tek lira kalmadı. Hakikaten çekilmez oldu bu hayat.. Borç istiyecek kimsem de kalmadı.

Birdenbire karşısında bir karaltı peyda oldu. Bu bir gece hırsızıydı. Tabancasını onun burnuna dayıyarak söylendi:

— Ya cüzdanını, ya canını.

— Beğen beğendiğini al arkadaş, dedi. Hangisini alsan beni beyhude bir yükten kurtarmış olursun.

Sen Tüccar Olamazsın!

Ömrün uzun sürse de bahtiyar olamazsın,
Şair olursun amma sen tüccar olamazsın!

Ahçı kebapta gerek, âlim kitapta gerek,
Tüccar hesapta gerek, sen tüccar olamazsın!

Olsan yüzde yüz kârda, kendini bil zararda,
İşten gafil hovarda, sen tüccar olamazsın!

Ketene der yapağı, susama zeytinyağı,
Demiyen baş aşağı, sen tüccar olamazsın!

Deyip Avrupa malı, yerliyi dayamalı,
Ey pabuçu yamalı, sen tüccar olamazsın!

Malını at mahzene, bekliyedur bir sene,
Nazla sat istiyene, sen tüccar olamazsın!

Tüccarın işi iştir, havsalası geniştir,
İnsafı dehlemiştir, sen tüccar olamazsın!

Kulak asmaz boş lâfa, ihtikârı kor rafa,
Kepçe salar hoşafa, sen tüccar olamazsın!

Gelince harp zamanı, piyasa kahramanı,
Kurar apartımanı, sen tüccar olamazsın!

Bin bahçeden gül deren, sonra bedava veren,
Genç ozan Çamdeviren, sen tüccar olamazsın!

ÇAMDEVİREN

— Haşmetlû harp hazretleri kapıya geldiler.. kabulünü rica ediyorlar...
— Biraz beklesin, hazırlanayım!..

Kadın — Beni artık sevmiyorsun değil mi?..
Erkek — Onu da nereden çıkardın?..
Kadın — Beni kendine yakın görmemek için gözlüğünü çıkarmandan!..

İNTİKAM

MÜMTAZ Yiğit, tiyatroya son derece meraklıydı. Şehir Tiyatrosunda verilen piyeslerden bir tanesini kaçırmaz, ilk temsili daima sahneye en yakın locadan takip ederdi.

Yalnız o gece âdeti hilâfına piyes başladıktan sonra sandalyesini hafifçe çarpıtarak arkasını sahneye, yüzünü yanındaki locaya çevirmişti.

Buna sebep locada oturan şahane endamlı ve astragan mantolu bir kadındı. Perde açıldıktan sonra salona çöken karanlık içinde bir kat daha güzelleşen bir çehresi, parlak kıvırcık saçları, güldükçe kırmızı etli dudakları arasında mücevher gibi parlayan dişleri vardı.

Yalnız bir kusuru vardı. Gözleri şaşı idi. Sahneye bakarken âdeta Mümtaz Yiğitin gözlerinin çiçeğine bakar gibi görünüyordu. Genç adam bu şaşılığın farkında olamamıştı. Komşusunun bakışları ile beraber parlak dişlerindeki tebessümü de kendisi için sanıyor ve kalbinin tatlı bir heyecan ile titrediğini duyuyordu.

Gitgide piyesi unuttu ve gözlerini güzel kadının çehresinden ayıramaz oldu. Komşusunun her tebessümüne o da baygın bir tebessümle mukabele ediyor, kendi kendine: «bahtım mı döndü nedir? Kadınların en kötüsü bile yüzüme bakmazdı. Bu dilberin gözlerini benden ayırmamasının hikmeti ne acaba?» diye düşünüyor, sonra «tevekkeli dememişler gönül kimi severse diye. Besbelli bu da benden hoşlandı» diyordu.

Kadın locada yalnız olsa Mümtaz Yiğit mutlaka konuşacaktı. Bu bakışa, bu gülümseyişe karşı mutlaka müsait bir cevap alacağına emindi. Denebilirdi ki, bu güzel kadın bu gece tiyatroya sırf onu seyretmek için gelmişti. Bulunmaz fırsat. Fakat ah arkasındaki sandalyede oturan ve yüzü locanın karanlığında büsbütün kaybolan o kocaman suratlı herif olmasa.

Mümtaz Yiğite göre bu adam herhalde bu kadının kocası değildi. Öyle olsa güzel komşusu yanındaki locada oturan genç erkeğe bukadar ısrar ile bakmıya ve gülümsemiye cesaret edebilir miydi?

• • •

İkinciperdenin ortalarına doğru kapı hafifçe vuruldu ve Mümtaz Yiğit bir uykudan uyanır gibi yerinden kalktı. Koridorda uzun boylu bir adam duruyor, parmak işaretile Mümtaz Yiğiti dışarıya çağırıyordu.

Genç adam güzel komşusuna refakat eden adamın çehresini tanıdı ve hafif bir heyecan ile dışarı çıktı.

Uzun adam gayet hafif bir sesle konuştu:

— Yahu, zatıâliniz ne yüzsüz eşek herifmişsiniz be! Bir saattır işinizi gücünüzü bırakıp karıma bakmıya utanmıyor musunuz?

Mümtaz Yiğit minimini boyuna rağmen böbürlendi:

— Tecavüz buyuruyorsunuz, tecavüz buvuruyorsunuz. Kelimelerinizi size iade ederim.

— Yani eşeklik bize mi düşüyor?

— Zannederim, zannederim. Huzurumu selbetmiye hakkınız yok.

Hiddetle locasına dönmiye hazırlanıyordu. Fakat uzun adamın birdenbire kendisini kucağına aldığını ve havaya kaldırdığını dehşetle gördü.

Tiyatroyu ayağa kaldırmamak için bağıramıyor, hattâ kollarını, ayaklarını bir tarafa vurarak gürültü yapmamak için hareket bile edemiyordu.

Zavallı Mümtaz Yiğit uzun adamın kollarında koridoru geçti, yandaki yangın kapılarının birinden dışarı çıktı ve orada ıssız bahçenin üstünde pırıl pırıl parlıyan yıldızlara karşı temiz bir dayak yedi. Herif kâh zavallı adamın başını bacakları arasına sıkıştırarak dümbelek çalar gibi kaba etlerini tokatlıyor, kâh şamdan gibi karşısına dikip yanaklarına şamar atıyor, sonra «tuh, tuh» diye suratına tükürüyordu.

— Ulan böyle mi zamparalığa kalktın be uyuz eşek sıpası.

Dayağın acısı Mümtaz Yiğite içtimaî mülâhazaları unuttura-

TAHTA KUNDURALAR MODASINDA:

Boyacı — Ulan, badem yağı değil, ceviz yağı sür... Ben marangoz yanında da çalıştım, tahta onunla boyanır!..

cak bir şiddet derecesine varmadığı için adamcağız hâlâ bağırmıyor, sade:

— Aman birader, ayaklarını öpeyim, diye yalvarıyordu.

Dayak bittikten sonra Mümtaz Yiğit artık locaya dönmiyerek vestiyerin yolunu tuttu. Giderken ikide birde dönüyor, yumruklarını sıkarak: «alacağın olsun ulan eşek herif» diyordu.

• • •

Boksör Şahap Dövülmez elindeki mektupla bileti hayretle elinde çeviriyor, «acayip şey acayip şey» diye söyleniyordu. Manejeri sordu:

— Nedir o acayip olan şey?

— Bir kadın mektubu. Bana bir loca bileti gönderiyor. Yazdığı mektubunda da: «uzun zamandanberi size hayranım. Salı akşamı tiyatroda bulunun. Yanınızdaki locadayım. Kendimi tarife hacet yok. Çünkü tiyatroda benden daha güzel kadın görmiyeceksiniz. Sonra size gözlerimle işaret edeceğim. Locada bulunacak erkekten katiyen çekinmeyin. Doğruca kapıma gelirsiniz görüşürüz».

Manejer:

— Tereddüt edilecek şey değil,, dedi, kadınlar bazan meşhur sporculara böyle uzaktan âşık olurlar.

Boksör Şahap Dövülmez o gece perde açılmasına beş dakika kala locaya geldi ve kendine mektup yazan güzel kadını yanındaki locada hazır buldu. Maamafih mahcup bir genç olduğu için selâm vermiyerek oturdu. Perde kalktıktan sonra arasıra başını çeviriyor, komşusuna bakıyordu.

Mektupta vadedilen bakış ve işaret gecikmedi. Sahnede oyun devam ederken o gözlerini genç boksörün gözüne dikiyor ve dişlerinin dayanılmaz tebessümü ile gülüyordu.

Yanlışlığa imkân kalmamıştı. Genç adam yavaşça locasından kalktı ve komşu locanın kapısını vurdu.

Kapı yavaşça açıldı ve dışarı kocaman bir baş uzandı:

— Kimsiniz? Ne sitiyorsunuz?

— Affedersiniz, hanımefendile görüşmek istiyorum.

— Ne demek?

— Görüşmeyi kararlaştırdık da..

— Hele biraz sabredin.

Uzun adam yavaşça locadan çıktı:

— Yahu.. sen deli misin? Bu ne küstahlık..

— Sen kim oluyorsun?

— Sen kim oluyorsun?

— Ben kim mi oluyorum? Gösterirm sana kim olduğumu. Hele biraz dışarı gel..

Boksör hayret içinde uzun adamı takip etti. Koridoru geçerek yan kapıdan bahçeye çıktılar. Yıldızlar yine parlıyordu.

— Ulan bu ne küstahlık. Ne cesaretle benim karıma tecavüz edersin?

— Durun bayım anlaşalım.

— Anlaşalım mı? Al sana anlaşmayı..

Yüzüne yediği şamarın kendisi için bir oksamadan farkı olmamakla beraber boksör birdenbire kızdı be kendisine tokat atan adamın burnuna bir yumruk salladı. Bu gerçi bir profesyonel yumruğu değildi. Buna rağmen uzun adam burnunun dağılır gibi olduğunu hissetti ve boksöre saldırdı.

İşte o zaman yıldızların altında korkunç bir kavga başladı ve bu kavga evvelki gibi gürültüsüz olmadı.

Uzun adam direk gibi bir sesle avaz avaz bağırıyordu:

— Yetişin, can kurtaran yok mu? Adam öldürüyorlar.

Bahçe bekçilerile polisler kavgacıları ayırmak için güçlük çekmediler, çünkü onlar geldikleri zaman uzun adam yüzü gözü kan içinde upuzun yatıyor:

— Yandım.. oof yandım. Katili kaçırmayın., yakalayın keratayı, diye inliyordu

Biraz sonra eczaneye nakledilmek için bir sedyeye yatırılırken uzun adam sivrisinek gibi bir sesin kulağında vızıldadığını işitti:

— Eşek herif, nasıl keyifler iyi mi? Kuş kadar adamı yatırıp döver misin? Adama böyle yapar işte..

Akrep

★

GENÇTEKİ TAHSİL HEVESİ

Mahkeme huzurunda, üç kişinin elbisesini çalmakla suçlu bir genç, kendisini şöyle müdafaa etmiş:

— Tahsil hevesile İstanbula geldim, param tükendi, tahsile devam etmek için bu işleri yaptım!

Tatil zamanında bile tahsil aşkı duyan bir genci kim takdir etmez? Ancak kendi tahsili için elâlemden tahsilâta girişmesi meseleyi çapraşık bir hale koyuyor... Kendisinin okumak istemesi iyi, fakat bu işe ötekinin, berikinin elbisesini okutmakla başlaması fena... Okumadan evvel okutmak: Galiba bu bir çeşit gençliğin hususiyetlerinden olacak.. Genç şairlerimizden bir kısmı, dünkülerin şiirlerini okumadıkları halde, dünkülere şiirlerini okutmak istiyor... İşte dünkülerle bugünkülerin anlaşamadıkları başlıca nokta... «Say hatırımı, sayayım hatırımı!» önce onlar okumıya alışsınlar, okuyup anladıklarını ispat etsinler, ondan sonra okutmak meselesi kendiliğinden hâsıl olur. Edebiyatta, hayatta olduğu gibi, zevkı selim kadar aklı selime ihtiyaç vardır.

Bayan — Efendi, bizim gençliğimizdeki pabuçlar yine moda mı oldu?..

Bay — Evet karıcığım, ihtikârla mücadele başlayınca yeni malları saklayıp böyle antikaları meydana çıkarmak moda oldu!..

BİR HESAP

İktisatçı dostum, eline kalemi almış, kendi kendine bir takım hesaplar yapıyordu. Kulak verdim. Adını söylediği eşya ile eşyanın fiyatı biribirine uymuyordu. Yüksek sesle okuduğu malzeme esamisi, aşağı yukarı, bir evin bir günlük ihtiyacını teşkil ediyordu, fakat bu bir günlük ihtiyacın yanı başında bir aylık masraf göze çarpıyordu:

Kilo	Kuruş
2 Ekmek	338
1 Et	864
1 Beyaz peynir	1600
Bafra 3 paket	486

Merak ettim:

— Bu nasıl alış veriş? dedim. Taksim belediye gazinosundan bakkaliye eşyası mı satın alıyorsun?

— Hayır, dedi, bu cihan harbinden sonra bir günlük ihtiyaç listesini hazırlıyorum..

— Peki ama bu fiyatlar nedir?

— İstikbalin normal fiyatları..

— Nasıl olur? Bir kilo et 864 kuruş..

— Dünkü cihan harbinden sonra altı kuruşluk et nasıl 70 kuruşa çıkmışsa bugünkü cihan harbinden sonra da 70 kuruşluk et 864 kuruşa çıkacaktır!

— Ne diyorsun?

— Bunun için uzun, derin düşünmiye ihtiyaç yok: basit bir mukayese kâfi... Eskiden dört kuruşa aldığımız peyniri, bugün seksene alıyoruz, bu nisbet dahilinde yarın bin altı yüz kuruşa çıkması icap ediyor. İki kuruşluk Bafra sigarası bugün on sekize, yarın şüphesiz yüz altmış ikiye...

— Şaşılacak şey!

— Asıl şaşılacak şey, eşyayı ateş bahasına çıkaran bu harplerin, ileride, insanlığı saadete, refaha kavuşturacağını iddia etmeleridir, dostum.

ANKARA MEKTUBU

Şu moda, kadınlar için bir inat ve eş dosttan aşağı kalmamak meselesidir vesselâm.

Bu Ankarada da böyle, İstanbulda da böyle, Pariste de, Londrada da, dünyanın her yerinde de böyle.

Gazetelerin son günlerde yaptıkları çorap anketi de bunu göstermiyor mu? Ne dediler; her kadın bırakırsa o da bırakırmış. İşte hep biribirlerine bakıyorlar, biribirlerinden aşağı kalmak istemiyorlar. Bütün dava bu ve meselenin psikolojisî de bu..

Biz, yani erkekler bu psikolojiden ne çekeriz. Hele bayan biraz da ukalâca olursa.. o zaman masraf da katmerleşir.

Moda albümlerinde, yahut mizah mecmualarında bir yeni şapka modeli görünür, yahut ekzantrik bir ayakkabı resmi çıkar değil mi? Bayan evvelâ bunu bir istihfafla süzer, sonra yanındakilere bakarak kızgın bir eda ile bağırır:

— E vallâhi artık bu rezalet..

Ve sonra bir saat bu kabil maskaralıklara lânet eder, bu modalar hakkında ateş püskürür.

Çok geçmez, bir müddet sonra caddede böyle bir şapka veya iskarpin giymiş kadına raslarsınız.

O hatun mağrurdur, başındaki soba borusu şeklindeki ergu-vani renkli şapkasını sallıyarak, yahut yüksek nalın biçimi iskarpinile sendeliyerek yürümektedir.

Zavallının böyle bir yeni ukalâlığa özenmekten başka hiç bir kabahatı yok diyeceksiniz. Ama bir de bayanınıza sorunuz. O müthiş hiddetlidir, hatun için veriştirmektedir:

— Şu kılığa bak. Bu nasıl şapka, bu nasıl akakkabı. E, bu kadın düpedüz çılgın. Moda değil ya, ne olsa ben şunları katiyen giyemem.

Tesadüf bu ya, ogün siz de bayana bir ayakkabı, yahut şapka alacaksınız. Gider, en klâsiklerinden seçer.

Fakat aksi şeytan, durur mu. Aradan on beş gün geçmeden bu yeni modeller okadar çoğalır ki, hanımın da gözü alışmış, hattâ onlarla ünsiyet peyda etmiş olur. Bir gün yakınlarınızdan biri bunları giyerek gelir. Tecrübe için şapka hanımın başına ve iskarpinler ayağına geçer. Aynanın önünde provalar yapılır. Etraftan fikir sorulur ve kendi de fikrini izhar eder:

— Hiç de fena değil, vallâhi yakıştı.

Arkasından şu sual gelir:

— Ne dersin kocacığım?

Ertesi günü çarşının yolunu tutarsınız. Hiç bir vakit:

— Yahu daha on beş gün evvel almıştık!

Sözünü sarfetmiye gelmez. Çünkü cevabı hazırdır:

— Ne yapalım, moda bu. Artık eski tip şapka ve iskarpinle de sokağa çıkamam ya, gülerler adama vallâhi.

Allah biz erkeklere mi, yoksa bu kadınlara mı acısın bilmem artık.

★

— İçim dışım gibidir...
— Demek hafif ve basit!..

Amerika Reisicumhuru (ateşli) nutkunu verdi!..

BİR ANKARA TİPİD AHA

Soyadına bakarsan kısa kürekle kayık çeker, fi'line bakarsan ata biner. Çat burada, çat kapı arkasındadır. Yani hem Ankarada, hem İstanbuldadır.

Şairdir, ediptir, münekkittir, siyasî muharrirdir, hocadır ve edebiyat tarihi ile uğraştığına göre de müverrihtir. Sporculuğu ise ayrıca ve ehemmiyetle kayıt ve işaret etmek lâzımdır.

Polemikleri zorludur, muhasımını muhakkak yere vurur. Yazılarında ve sözlerinde kendinden bahsetmeyi biraz sever ve her yazısında muhakkak sık sık «ben» zamirini kullanır.

Siyasî yazılarında bir falcı gibidir. Dedikleri yüzde doksan beş iskartasile muhakkak çıkar. Ona sorarsanız, çıkmamış yüzde beş ihtimali de zamanın fevkalâde sürprizlerine etfetmek lâzımdır. B. Ruzvelt, Çörçli, Çan-Kay-Şek, Hitler, Mussolini, Peten ve Sstalin ve hattâ Franko onun siyasî görüşlerinden muhakkak istifade etmektedirler. Çünkü Necip Fazılın sütunu bir parti çerçevesi değil, dünya siyaset meydanına açılmış bir politika kürsüsüdür.

Şairliğine elhak diyecek yoktur. Edebiyat tarihindeki vukufu ise, tenkit edilmesine rağmen beş on metre derindir.

Onun meşhur iki avadanlığı vardır: Kamçısı ve tek gözlüğü. Kendini bu iki âletsiz görmek bazı ender zamanlarda vakidir. Elinde kamçı bulunduğu gün tenkitleri zorludur ve tek gözlüğünü taktığı günler ise yazılarındaki görüşleri biraz eksik olur.

O şimdi İstanbulda oturmakta ve arasıra Ankaraya uğramaktadır. Fakat kendisinin hoş halleri okadar bizde ve içimizdedir ki, hâlâ onu Ankarada zannetmekteyiz..

★

OTURMAK BABINDA:

Geçen gün otobüse bindim. Malûm ya, Ankara otobüslerinin koltukları ikişer kişiliktir. Koca otobüste yalnız bir kişilik boş yer var. Oraya oturayım dedim, ne mümkün. Komşum zayıf bir adam ama, öyle bir oturuş oturmuş ki, ikinciye yarım adamlık yer kalmış.

— Nasıl olur?

Diyeceksiniz, olmuş işte. Çünkü herif oturmuş değil, sanki lüzucî bir maddeymiş de yayılmış..

Ahmet Rasim merhum bazı fiillere ait nevileri ve bunları ifade eden kelimeleri toplardı, ben de «oturmak» fiilinin envaına ait olanlarını toplıyayım dedim. Epey çıktı, bakınız nasıl: «oturmak, ilişmek, yayılmak, yığılmak, çökmek, ıkmak, bağdaş kurmak, diz üstü oturmak, mıhlanmak, uydurmak, oturak olmak, kurulmak, yan gelmek, çöreklenmek..

Ben o yayılan adamın bıraktığı yere ancak ilişebildim okadar..

★

YİNE PORSİYON MESELESİ:

İstanbulda Büyükderede bir lokantanın balık porsiyonlarından şikâyet eden bir arkadaşımın mektubundan bahsetmiş ve alâkadar komisyonların lokanta porsiyonlarını tarif ve tesbit etmesi lâzım geldiğini yazmıştım. Fiyatlarda bir tebeddül olmamasına rağmen, pastaların küçülmesi ve yağlı simitlerin de tamamen bir bilezik kıtasını alması da benim nazarı dikkatimi celbetti.

Hani bir hikâyedir. Herif salkımın sapını tutuyor, ağzından yan şekilde geçirerek bir hamlede üzüm salkımını sıyırıyormuş. Yani adamcağız sizin anlıyacağınız oburmuş, Karşısındaki bu hale taaccüp etmiş de demiş ki:

— Yahu üzüm dediğin tane tane yenir.

Obur cevap vermiş:

— O senin dediğin elma, armuttur.

— Canım elma, armut dilim dilim yenir.

— Aman kardeşim o senin dediğin kavun karpuzdur.

E vallâhi şu pastalarla yağlı simitler birer lokmada göçürülecek şeyler ama, oburun muhatabı gibi bir ukalâ da benim karşıma çıkar diye korkuyorum.

★

HİÇ KAYBOLMAZ BİR PARDESÜ:

Geçen hafta Ankaraya gelen Ahmet Emin Yalman pardesüsünü bir yerde unutmuş, fakat unuttuğu yeri bir türlü aklına getiremediğinden üzülüp duruyordu.

İbrahim Necmi Dilmen onu teselli etti:

— Ne üzülüyorsun be birader. O küçümencik pardesü kimseye olmaz, bulan behemehal sana getirir merak etme.

★

ÇİKİTAK STİL:

Sporcu Ziya Ateş ve spor muharriri Saffet Görol, Özen gazinosunda oturuyorlardı. Altı demirli iskarpinlerini çak, çuk yere vura vura bir genç geçti.

Ziya Ateş dedi ki:

— Bob Stil, Bob Stil, anladık. Bu da ne stili?

Saffet Gürol cevap verdi:

— Ne stili olacak, çikitak stil.

Zaparta

Erkek — Uğurunuzda canımı bile feda edebilirim..
Kadın — Okadar fedakârlığa lüzum yok. Biraz zengin olun kâfi!..

MÜHİM MAZERET

Hâkim, mahcup ve mahzun bir tavırla karşısında boynunu büken suçluyu uzun uzun süzdükten sonra:

— Ben seni gayet iyi tanıyorum, dedi. Sen uslanmaz bir sabıkalısın. Geçen sene de yine bir eski kundura çaldığın için buraya gelmiş ve ceza görmüştün.

Suçlu ellerini kaldırarak:

— İnsaf buyurun bay hâkim, dedi, bir eski kundura on sene dayanmaz ya.

★

SUÇLUNUN KARISI

Fakir kıyafetli bir kadındı. Biri kucağında, ikisi eteklerinde olmak üzere üç çocuğu vardı. Mahkeme kapısından giren hâkimi etekledi:

— Sizden bir ricam var, dedi.

Hâkim iyi çehreli ve nazik bir adamdı:

— Buyurun bayan, dedi, sizi dinliyorum.

— Kocamı dün cürmü meşhut halinde yakaladılar. Bugün huzurunuza getirecekler, onu hapise koydurmamanızı rica ederim.

Hâkim hüzünle gülümsedi:

— O benim elimde değil ki, kızım. Kanun ne derse o olacak. Kocanızın kabahatı ne?

— Tavuk çalarken yakalanmış.

— O halde cezasını çekmesi zarurî.

— Çeksin ama biz ne yapacağız? O hapis yatarsa yerine kim çalışacak, üç çocuğumla benim ekmeğimi kim getirecek? Bari günde iki saat izin verseler de işine gitse.

— Kocanız ne iş yapar?

— Tavuk hırsızlığı.

★

BİR TENKİT

Bir kadın kavgasından:

— Ne hakla benim kocamın aleyhinde söylemişsin bakayım. Benim kocam senin bildiğin erkeklerden değil. Başkalarınınki gibi beni paramın hatırı için almadı.

— Ben fazla söylemedim ki, zaten. «biraz budalacaya benziyor» dedim.

BİR Taze Molla

NASRETTİN HOCANIN GENÇLİĞİ

Yazan: RAGIP ŞEVKİ

HER HAKKI MÜELLİFİNE AİTTİR

— 22 —

Erik ağacının altında böyle nekadar sürdü, bilmiyordu. Birdenbire arkasında bir takım ayak sesleri duydu, dönüp baktı. Ellerinde fenerlerle bir takım insanlar sağa sola bakarak yürüyorlar, bağırışıyorlardu. Bir ses:

— Nasrettin efendi! Nasrettin hocafendi! diye bağırdı.

Nasrettin saklanmak için yerinden henüz kalkmıştı ki, önde yürüyen fenerlilerden biri fenerini kaldırdı, sonra tiz bir sesle haykırdı:

— Hah, işte!.. burada!.

Kalabalık bir anda Nasrettine doğru yürüdü. Hoca cübbesinin eteklerini kaldırıp aşagıdaki sete atlamak istedi, fakat mesafeyi gözü tutmadı. Kalabalık da hemen etrafını sarmıştı. Her ağızdan bir ses çıkıyordu:

— Canım, Hocafendi nerelerdesin?

— Buraya ne diye kaçtın?

— A canım, bir saattır seni ararız.

— Hocafendi, burada işin ne?

— Yahu, gerdeğe gireceksin!

Nasrettin dayanamadı, ayağını direrek bağırdı:

— Bana ne? Zerdeyi yiyen gerdeğe girsin!..

Kalabalık bir anda dalgalandı ve Nasrettinin kulaklarında kalın sesli, kaba kahkahalar çınladı. Şaşkın şaşkın etrafına bakınırken kendi kendine düşündü: Ne yapmıştı da böyle bir cevap vermişti. Hoş, bunu pekâlâ tevil edebilirdi ya,..

Yüzü gerildi, güldü ve neşeli bir sesle bağırdı:

— Zerdeyi yerken beni aradınız mı? Şimdi de aramayın!

— Hay Hoca, bir hoş dilin var ki.. gel hele!..

Veli efendi zade Nasrettinin koluna girdi, kalabalık yürüdü. Bütün mahalleli hâlâ gülüşüyorlardı. Deve derisi fenerlerin ışıkları, yamrı yumru sokakların taşları üzerinde titreşiyordu. Kalabalık geçince kafesler kalkıyor, erkek ve kadın başları dışarı uzanıyor ve çığlıklar duyuluyordu.

Nihayet eve geldikleri zaman Nasrettin ilk defa karısını hatırladı: Hey rabbim, sen Nasrettine sabır ver!

Yüreği öyle hızlı atmıya başlamıştı ki, gözleri ve dudakları titreşiyor, bir şey arar gibi etrafına şaşkın şaşkın bakıyordu.

Taşlıkta Veli efendi zade, Hacı Hüsrev, Husamettin molla ve diğer kodamanlar öne düştü, diğer erkekler arkaya dizildi ve birdenbire boğuk bir tekbir başladı:

Allahü ek..berallahü..ekber.. lâilehe illâllahh.. üvallahüekber Allahüekber... velillâhülhamd..

Nasrettin kulaklarında uğuldıyan bu sesin gürültüsü ile serseme dönmüştü. Bastığı yeri bilmiyordu, yürüdükçe sallanıyor, sanki arkasından itiyorlarmış gibi oluyordu.

Kalabalık uğultu içinde, alay valay ile merdivenleri çıkıp da bir odanın önüne gelince durdu, dalgalandı. Nasrettinin koluna girmiş olan Veli efendi zade geriye dönerek bağırdı:

— Ey hazırun, ev cemaati müslime!.. Nasrettin efendi, ulemadan bir zattır, kendisine gayre yapılan muamele gerekmez.

Bu düğün alayı, şimdiye kadar yapılan bütün düğün alaylarından çok farklı idi. Biraz evvel, Nasrettinin zerdesiz kaldığına gülenler, şimdi onu gerçekten hürmete şayan sayıyorlar ve hiç bir taşkınlık göstermiyorlardı.

Veli efendi zade ellerini kaldırarak uzun bir duaya başladı. Sonra Nasrettini kapıya doğru itti:

— Allah ikinizi de bir yastıkta muammer eylesin. Nice yıllarınızı bir arada bahtiyar geçirsin. Evlâdü ensabınız ile adınız baki kalsın.. Haydi efendi, var dünya evine gir!..

Kalabalık arasında bir uğultu oldu:

— Maşallah!.. Maşallah!..

Nasrettin titriyerek beklerken Veli efendi zade kapının tokmağını çevirdi ve onu omuzundan hafifçe içeriye itti.

Nasrettin heyecandan baygınlık geçiriyordu. Gözlerini sıkı sıkı yummuştu. Arkasından kapı kapandığı halde bile gözlerini açamıyordu. Nihayet dışardan ayak sesleri uzaklaşmıya başladığı zaman korkarak göz kapaklarını kaldırdı ve karısile göz göze geldi. Genç kız birdenbrie başını önüne iğdi ve elleri göbeğinde bağlı bir halde durdu.

Nasrettinin kalbi hâlâ çarpıyordu. Gündüzün yüz görümlüğünü takarken heyecandan ona bakamamıştı. Halbuki şimdi nekadar güzel görünüyordu. Tavanda asılı duran büyük yağ kandilinin, karşı komodinin üstünde yanan mumların ışığında çiçekli, altınlı ve telli duvaklı başı, bir ay gibi parlıyordu.

Nasrettin birkaç adım atarken, genç kız da yürüdü, iğilip hocanın eteğini öptü. Kısık, çok kısık bir sesle:

— Sefa geldiniz efendi, dedi.

Nasrettin:

— Sefa bulduk, rahatsız olmayın, hele şöyle oturunuz da gül yüzünüzü görelim, diye mırıldandı.

İkisi de tekrar göz göze geldiler, ikisi de bir anda kıpkırmızı kesildiler ve ikisi de ayni saniyede gülüştüler. Nasrettin içinden: «ne güzel gamzeleri var!» diye düşündü. Sonra sokuldu. Karısını omuzlarından tutarak, duvar dibindeki mindere oturtru. Genç kız titriyordu. Nasrettin artık heyecanının kalmadığını hissederek söylemiye başladı.

— Beni ihya ettiniz güzelim, Allah da sizi ihya etsin. Adınız Atike midir?

— Evet efendim.

— Ne güzel isminiz var. Hele hele, gözlerinizi benden ne saklarsınız? Bir hoş edin gönlümüzü de, yüzümüze bakın!

Genç kız kızararak gözlerini kaldırdı. Nasrettin günlerdenberi hazırlandığı için söyliyecek şeyleri biliyordu.

— Meleklerden güzelsiniz, Cenabırabbelâlemin sizi işler

— Dün Leylâların çayında idim..

— Neler ikram etti?

— Okadar dedikodu vardı ki, ne yediğimizin, ne içtiğimizin farkına bile varmadık!..

yoğiken yaratmış, ne de çok özenip bezenmiş, ne de güzel yaratmış... (Elile karısının çenesini tuttu) Benden bu güzel gözleri esirgemeyin sultanım, Nasrettin size kul köle olsun. (Başını biraz daha yaklaştırdı) Artık cennete gitmiye ne hacet, ben meleğimi, hurimi buldum. Ne de güzel kokarsınız... Mis ve anber misiniz, gül müsünüz, gülistan mısınız? (Genç kız hâlâ titriyor ve kurbanlık kuzular gibi arasıra başını kaldırıp Nasrettinin yüzüne bakıyordu.

— Bana dünyayı verdin gülüm, sana kurban olayım. Gül yüzünde ömrümce seyran edeyim, gözümde gönlümde bayram edeyim, kölen olayım..

— Estağfurullah efendim.

— Sana....

Nasrettin birdenbire irkilerek dikkatle karşı duvar içi rafındaki kâseye baktı: Zerde...

Aman yarabbi, bütün her şeyi bir anda unutuverdi. Hızla kalktı, birkaç adımda duvar içi rafına yaklaştı: Evet, zerde... Ve yanında da iki kaşık...

Kâseyi ve kaşıkları kavradığı gibi karısının yanına geldi. Bir kaşığı kendi aldı, öteki kaşığı da karısına uzattı:

— Haydi dedi, yiyelim. Ağzımız tatlılanırsa, dilimiz de tatlı olur.

Karısının hayretle açılan gözleri önünde atıştırmıya başladı

— Oooh!.. ne güzel, mis gibi... Haydi, buyur sultanım, haydi!

Kâse yarılandığı zaman genç kız ancak üç küçük kaşıklık zerde yemişti. Buna mukabil Nasrettin, koca kâseyi bizzat yarılamıştı. Artık fazla yiyemiyeceğini, daha doğrusu, işi tadında bırakmak istediği için Nasrettin kâseyi aldı, yine eski yerine koydu:

— Bu da sabaha kalsın, kalkınca yeriz!..

Dışarıdan, sokaktan bir takım erkek ve kadın sesleri duyuluyordu: düğün halkı dağılıyorlardı.

Nasrettin ağzını damatlık mendilile sildikten sonra karısının yüzüne baktı:

— Bana şaştın mı? dedi. Ama bak, anlatayım, niçin böyle zerdeyi kaptım. Ve ona gerdekten evvel başına gelenleri kısaca anlattı. «Zerdeyi yiyen güveyi girsin!» sözünü söyler söylemez genç kız gülmiye başladı. Öyle gülüyordu ki, Nasrettin onun bembeyaz dişlerine, penbe yanaklarındaki gamzelerine, parlak, elâ gözlerinin kırpışışına hayran hayran bakıyor ve:

— Gül güzelim, gül sultanım, gül de gül yüzünde güller açılsın! diyordu.

Nihayet bu güzel gülüşler onu gayri ihtiyarî bir harekete sevketti, iğilip genç kızı omuzlarından tuttu ve onu kendine doğru çekti. Genç kız ise bir anda gülmesini zaptederek, bir aslan pençesine düşmüş bir ceylân gibi, mazlum, kuvvetsiz ve aciz gözlerle Nasrettine baktı.

— BİTTİ —

Rağıp Şevki

BİR HAKİKAT

Müşterilerimizin nazarı dikkatine:

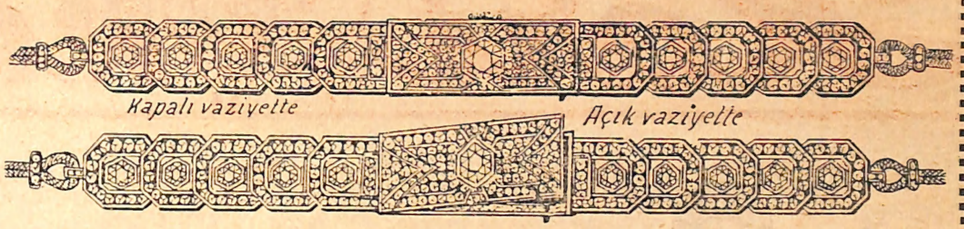

No. 82 - A Elmas ve 11 Pırlantalı 500 L

Pırlantalı ve elmaslı saat demek, bir kelime ile S İ N G E R S A A T I demektir. Çünkü pırlantalı ve elmaslı saatlerin bütün hakikî evsafı meşhur âlem olan SİNGER saatlerinde toplanmıştır. Bunun için; saat alacağınız zaman, tereddütsüz SİNGER saatı almanız ve saatin üzerindeki SİNGER markasına, müessesemizin adresine dikkat etmeniz lâzımdır Modayı takip eden asrî kadın için kıymetli taşlar ve nefis işlemesile hakikaten nazarı dikkati celbeden böyle bir harikulâde SİNGER saatine sahip olmak âdete bir saadettir.

SINGER

SAATİ; HOŞA GİDECEK EN MAKBUL VE EN GÜZEL HEDİYELİKTİR. EMSALLERİ GİBİ 15 SENE GARANTİLİDİR.

Adres: SİNGER SAAT MAĞAZALARI. İstanbul Eminönü No. 8

YALANCILAR

Yazan:
İ. Galip Arcan

Tiyatromuzun kıymetli sanatkâr ve muharriri İ. Galip Arcan'ın evvelce İstanbul Şehir Tiyatrosunda «İki kere iki» ismi ile oynanmış olan bu eseri kitap halinde neşredilmiştir. Sahnemizin olduğu kadar tiyatro edebiyatımızın da unutulmaz bir eseri olarak kalacak olan bu eser piyesi seyretmiş olanlar tarafından sabırsızlıkla bekleniyordu. Tiyatro meraklılarına kitabın çıktığını müjdeler ve bütün okuyucularımıza tavsiye ederiz. — Fiyatı 50 kuruş. Posta ücreti alınmaz.

YEDİGÜN NEŞRİYATI

GAUTHİER VİDAL

Ev işlerine mahsus her cins kumaş için

ANILIN

HOROZ
MARKA
Paket
Boyaları

ANILIN FARBEN — GEV — G.E.VIDAL

Umumi satış deposu

İstanbul Çiçekpazarı sokağı Altıparmak han No. 3 - 4

RADYOLİN

SABAH ÖĞLE AKŞAM

Her yemekten sonra günde üç defa muntazaman dişlerinizi fırçalayınız.

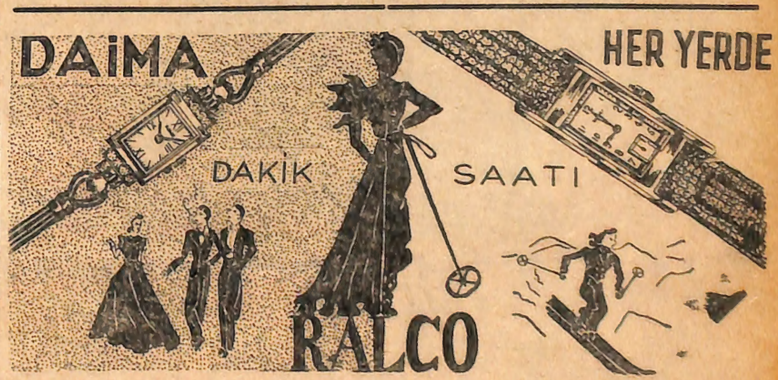

Akşehir Efendisi

«Bir Taze Molla» tefrikamız bu sayımızda sona ermektedir. Gelecek sayımızdan itibaren bu tefrikamızın devamı mesabesinde olan «Akşehir efendisi» isimli romanımızı neşre başlıyacağız.

ATATÜRK ALBÜMÜ

Büyük Atatürkün hayatına dair en güzel ve tarihî kıymeti haiz resimlerden mürekkep olan bu albüm her Türkün evinde bulunmak icap eder. Ciltli olarak fiyatı 65 kuruştur.

Karikatür

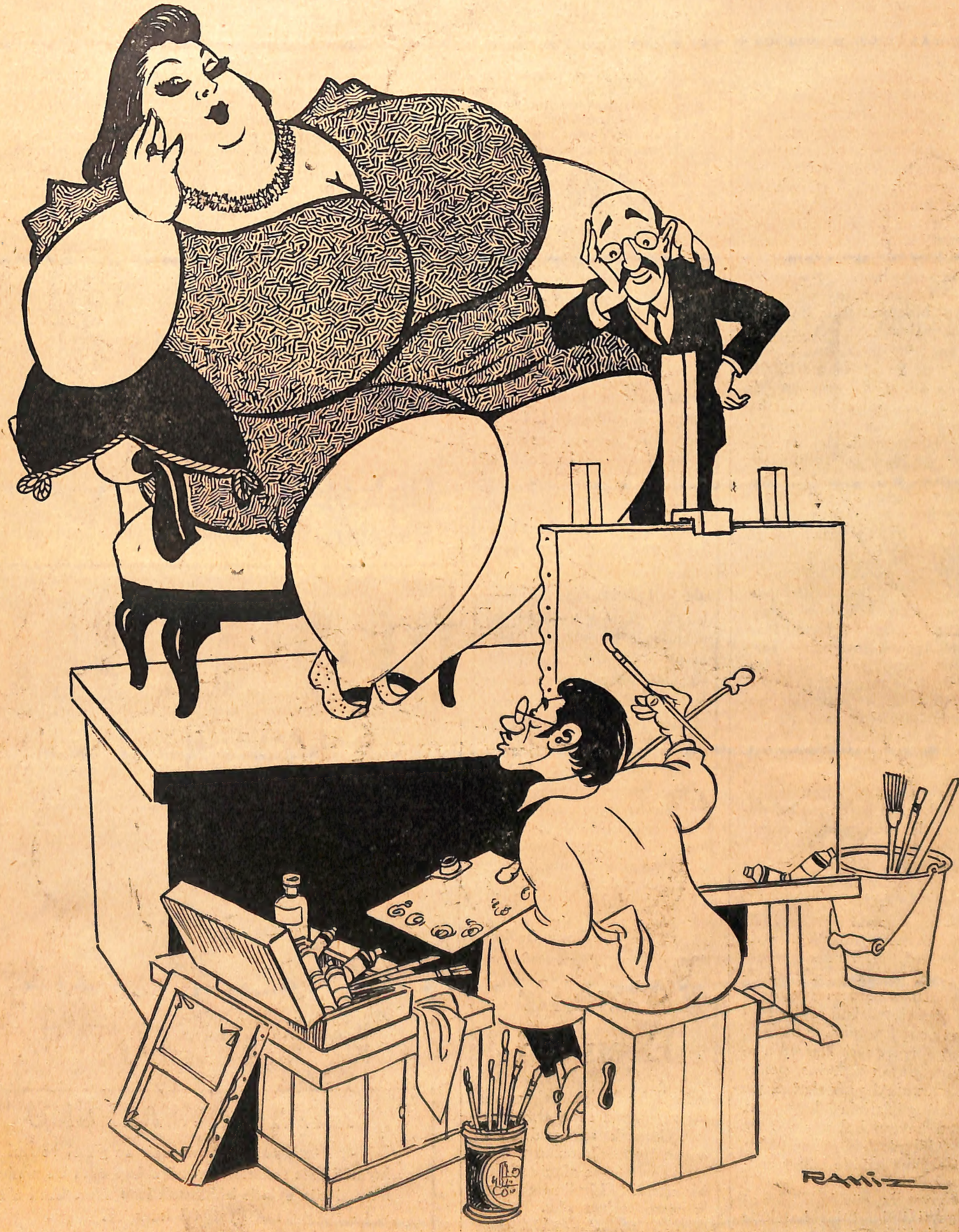

Tombul Teyze — Kuzum ressamcığım, ikimiz birden tabloya sığmazsak kocam gitsin!..